

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER

TEODORA COMAN

Cârtița de mansardă

Cârtița de mansardă de TEODORA COMAN

© 2012 Casa de editură Max Blecher

Colecția *Opera prima*

Redactor: CLAUDIU KOMARTIN

Lector: VLAD POJOGA

Concept grafic: ANA TOMA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COMAN, TEODORA

Cârtița de mansardă / Teodora Coman. - Bistrița : Casa de editură

Max Blecher, 2012

ISBN 978-606-93191-3-0

821.135.1-1

TEODORA COMAN
Cârtiță de mansardă

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER
2012

cumva cumva
tot îmi voi găsi și eu locul
în care să mă acueze
să îmi marchez teritoriul
să îmi ascut ghearele
de noii mei pereți,
achiziționați
în rate

îmi fac singură dezinsecția
înainte să mă trec pragul casei
aici în mansarda M2 etajul 5
mă dau de sus până jos cu var
fără să încep să fac caz
de felul în care îl ating
cu fluidele mele

din când în când
voi deschide brațele spre voi
cei care îmi vreți numai binele
voi întinde la maxim
acordeonul mândriei
de a vă avea

voi pregăti mâncăruri alese
anume pentru voi musafirii
mei de seamă
îmi veți ierta aburii groși
mirosul de ars
care vi se va îmbiba
în haine

voi face ceea ce știu eu mai bine
voi croi galerie spre voi
voi tăia în ceața groasă
cu cel mai bun cuțit
de bucătărie

voi aştepta atât cât e nevoie
să mă salvați în al doilea ceas
măcar pe unul dintre
telefoanele voastre mobile

când te muți la casă nouă iarna
și nu s-a dat încă drumul la căldură
carnea se înghesue pe oase
de fiecare dată când te trece
un frison

nu ai zice că ai cusături
sub nasturii simetrići ai sfârcurilor
dar ai simțit, nu?, cum dor la frig
cum se dilată la cald
ca rănilor sensibile ale unor operații
de reconstrucție

fără doar și poate că am fost la început
complet adormiți la mila Domnului
la mâna lui înmănușată
de chirurg

distanța mea de lume e bine măsurată:
chiar și la cea mai strânsă îmbrățișare
se intercalează inevitabil un săn
o mare mereu secată
de lapte

în casa cu acoperiș inclinat
nu voi lipi tapete și nici tavanuri false
de care va trebui să mă descotorosesc
la un moment dat
ca de pansamentele murdare
smulse dintr-o singură mișcare.

toate cotloanele vor fi la vedere
voi pândi furnici, păianjeni, Tânțari,
șoareci, gândaci de bucătărie
cu bărbia sprijinită pe brațe
ca pe baricade

înainte să ies din casă, îmi potrivesc cureaua genții
pe bust, în diagonală, o linie trasată
de la stânga la dreapta
peste o greșală
în zile rele, îmi vine ca o panglică
petrecută pe colțul fotografiei
unuia abia decedat

când mă trezesc dimineața devreme
primul lucru pe care îl fac
este să mă verific cu limba
să îmi țin loc de balsam
sau de luciu de buze
nu știu exact încă nu văd diferența

sângele o să-și înceapă naveta
de la centru la periferie
încă de la prima mea
mușcătură

am cute pe față de la așternut
numai bine să încep să îmi spăl
încă de la prima oră în public
rufelete murdare

în mansardă nu contează pe ce lume trăiești
dacă e sezon de ploaie de secetă sau de împerechere
dacă pesticidul a dat sau nu între timp
rezultate

de 8 martie, baia mi-a deschis promisiuni
dintre cele mai nevinovate
știi, e greu de crezut când strâmbi din nas
nucleul de atracție al casei mele e aici

cele cinci găuri de la scurgerea chiuvetei
au rotunjimea florii preferate

pot scuipa pe ea când mă spăl pe dinți
fără sentimentul culpei
aproape prosternându-mă
aproape spălându-mă de păcate

să mă simt în largul meu ar fi prea de tot
ar trebui ca între mine și piele să existe
relația trupului cu cămașa lui Iisus
să nu se atingă decât accidental
din mers

pielea nu îndeajuns de flască
oasele nu îndeajuns de frumos mirosoitoare
să mă încchin la ele ca la sfintele moaște

aș învârti-o ca pe-o rochie de derviș
dacă aş putea să mă mănânc fără gură
ca anorexicii
care de abia mai rezistă suspendați
de bara fisurată a propriilor
clavicule

încă puțin, încă puțin
mai rezistați, dați-mi apă la moară
aproape că vă vad fulguind grațios
aproape că dați definitiv de pământ
cu forța voastră
de gravitație

folosesc cuvinte cu greutate moderată
le pun pe cântar fără haine, ornamente
fără echipamente de protecție
până îmi dă gramajul unui săn
fără lapte

când emoția îmi pune un nod în gât
gura se închide în tăcere
se îngroapă de vie

vreau să risc vorbind doar o dată
fără fâstâceli sau variante
ca peștii care țășnesc din apă
să ia o gură imensă de aer
cu prețul vieții

Cârtița de mansardă

I. În sânge se fuge mult mai greu
decât sub iarba și plante de grădină
dar semnele vitale să știi
că sunt stabile

când scurm nu declanșez cutremur
semnalul rezistă
gândurile nu se
întrerup

și totuși s-au inventat pastile
anticârtiță

2. mișcările mele nu dăunează grav sănătății
sap galerii concentrice
după conturul golului tău
din stomac
- poate voi ajunge să mă gudur roată
ca un câine bătrân de pripas
care îi intră în grații
stăpânului
- pot păcăli becul endoscopului
perfuziile bariul substanța de contrast
limbajul diagnosticelor
de specialitate
- nu intru în opțiunile copiilor
pentru niciunul dintre animalele lor
preferate
- investigațiile medicale bat pasul pe loc
sunt o traseistă clandestină
pe pavajul răscolit dintre suflet
și carne

3. nu îți cer nimic în plus peste ceea ce ai
poate doar un sânge ceva mai vâscos
care și se va îngroșa în vene
ca pasta din mina pixului tău roșu
cu care obișnuiești să le tai doar altora
greșelile

sângele tău va fi mult mai bland cu tine
te va marca pe dinăuntru peste tot
fără să te facă de rușine
în fața clasei

4. Îți stă inima în loc
chiar și atunci când crezi
că te bucuri

o să m-apuc iar să te zgândăresc
să-ți pun sângele în mișcare
din când în când o să ciupesc
venele ăstea
cam dezacordate

poate un fir cedează de tot
și se declanșează naibii
alarmă

5. ieși cu capul prin acoperiș
suită pe un scaun rabatabil
jumătate înăuntru, jumătate
în afară
ziua nu te menajează
îți îndeasă cagula de lumină
pe cap

aproape în fiecare zi te lepezi
de semnul tău de pământ

aerul din camera în pantă
nu e mai puțin subteran
decât al meu:

galeria ta are ieșire
prin același loc
prin velux

o să mă săpunesc mai mult ca de-obicei
simt nevoia mângâierii din reclame
când mă voi fereca în cabina de duș
voi activa încetinitorul
voi merge cu degetele făcute săgeți
peste toate suprafețele corpului
în regim photoshop

o să mă spăl cu mine pe cap
o să mă scufund în spumă
o să mă las toată în voia ei

poate exact aşa simt şi bărbaţii
când pătrund în zone intens
lubrificate

colagenul ar trebui să-şi facă rapid efectul
să-i dea părului rezistenţa de hamac
promisă la TV prin dublare în română
o să mă las cât pot eu de moale
huuuuțaaaa huuuuțaaa
ca într-un film interzis
adulților

îmi dau părul de pe frunte
capul pe spate
ochii peste cap
înlătur cuticulele
de pe unghii
dezgrop albul curat
de lunule

îmi mușc buzele
mă mai scurtez cu aproape
o lățime de tiv

îmi adun fața în cute
ca pe o draperie frumos încrețită
și la mijloc, și la margine

exersez continuu știu că
frumusețea îmi va da
o strângere de ochi
și de inimă

nu am răbdarea, nici îndemânarea
să îmi împart părul în zeci de șuvețe
să aplic spray fixativ
să mă apuc să le asamblez
în formă de criscalidă
colivie
sau cușcă

aşa, mi-aş ține capul ferit, la adăpost
în văzul şi în gura lumii
ca pe o piesă dintr-o colecţie excentrică
de modă

nu voi uita
când ies în oraș
să cumpăr doi metri
de panglică roșie

mi-o voi lega
pe cutia toracică
în formă de cruce
să pot sta cadou
cu nodul în gât
și nodul de fundă
pe pragul ușii
cuiva

de pielea mea nu se atinge nimeni
nu care cumva să îmi șifonați
frumosul meu chimono
atât de greu de înflorat
cu vânătăi

de fiecare dată când separ
gălbenușul
de albuș
am remușcări adânci
cercul curge împotriva sa
de la o margine la alta
a prăpastiei dintre
mâini

lama zimțată a cojii de ou
nu știe să taie pe viu
sânglele galben al unui pui
dinainte de facerea trupului
curge la fel, dar la fel
de roșu

e una din bucuriile simple ale vieții
să dormi fără pernă
pe salteaua veche
dacă stai cu urechea lipită
îți auzi clar pulsul
printre arcuri
te poți asculta
ca pe inima lucrurilor

în somn secret îintruna pe pernă
un firicel de salivă defect
o lacrimă înadins deviată
de la sursă

se simte în aer o mare neputință
o lipsă a frăției de sânge
între femei

nici măcar uitarea
nu e o clismă suficient de puternică
pentru creier:

o căsuță vocală va răspunde lumii
în locul nostru

veluxul cu înclinația perfectă
pentru alunecările de teren
ale zilei

va ieși canalul din nou
ca noi să lopătăm printre rahați
să fim uniti mai ales la greu
fără să ne spunem
absolut nimic

înainte să plecăm fiecare
la serviciu
trimitem rapid un sărut
pe vârful degetelor
parcă ne-am dezice ușurați
de o grenadă

părem cu adevărat
că știm ce facem

iarna-și apasă zăpada pe velux
pentru asfixia luminii scăzute
din interior.
privirii nu-i pasă, se aruncă înainte
se întinde mai mult decât îi este pleoapa.
cade curat, mereu în picioare

nu-i vezi vreo urmă în stratul de praf
nici după ce-a dat cu ea însăși
de pământ
ba chiar începe să toarcă de plăcere
taman când se izbește de lucruri
mai ceva decât în momentul
în care s-ar lăsa
mângâiată

m-am pus la înmuiat în cadă
după o zi de cretă –
am stat aşa, la rece
până ce pielea mi s-a încrănit
de departe, per ansamblu, aduceam
cu un fel de creier
bine desfăşurat

--

am o grămadă de gânduri negre
pusă la muiat
în lichid cefalo-rahidian

--

mă aşez în cadă și dau drumul la robinet;
o să aştept cu genunchii la bărbie până ce apă o să mă cuprindă și o să mă
îmbrace, atentă să nu se tulbere, până la gât.
lumina cade prin geam, pe mâini, doar atât, cât să mă înmănușeze.
înecul e atunci când te învelești complet, până la creștet, până la capăt.
plămâni înfoliți matern cu apă, ca niște gemeni
înainte de culcare.

ți se spune că totul este foarte simplu
până nu demult creditul se putea face
doar cu buletinul
ți se solicită datele personale în scopuri caritabile
sunt punți șanse soluții
la-ndemâna
în plină stradă
ca pantele pentru handicapăți
care nu respectă standardele de accesibilitate
la intrarea în instituțiile publice
peste toate, supremă, linia roșiatică a amurgului
dâra aprinsă a marcării unei greșeli
dar corecțura nu e însoțită de nicio explicație
dumnezeu e un profesor foarte zgârcit
religia seamănă tot mai mult
cu o formă de învățământ la distanță

când va veni vacanța de vară
sigur că am să mă odihnesc
am să mă las moale:
în sfârșit
carnea îmi va fi hamac
și sufletul trup

pe timp de epidemie
și moarte la Veneția
tu să te lași în grija mea
ne voi acoperi fețele
cu câte o cupă de sutien
carnea singură ne va ține de urât
și de lenjerie intimă

ne vom suge burțile
ne vom preface că vom ieși din valuri
că vom merge prin întuneric
cu omușorul aprins economic
și un efect de briză high-definition

nu-mi dau seama
dacă mâna ta
privită în lumină
e adeverată
sau falsă
dacă sub piele
venele sunt verzi
sau albastre
dacă soarele
decupat ca o chelie
în mijlocul norilor
e plin
sau gol
dacă florile
din vaza
pusă în frigider
sunt acum
vii sau moarte

cum stai aşa
cu mâna pe inimă
nici acum nu îmi dau seama
dacă sânul stâng
mai vascularizat
decât cel drept
e o plapumă groasă pentru inimă
sau doar o pernă
pentru sufocare

de ce teama de riduri
când creierul e zbârcit
din naștere

de ce teama de labirint
când creierul circum-
evoluat
arată la fel de încurcat
ca o grămadă de intestine

de ce atâta vorbărie
când limbile lovesc cuvintele
pe lângă gură
cu crosele lor neîndemânatice

de ce să te calci în picioare
când pipăirea cărnii
e un fel de călcat
în mâini

de ce frumusețe
fără nor și pată?
când cerul e un dos ros
de blugi?

sufletul se îngroașă
odată cu gluma
odată cu vocea de seară
mi-o dreg cât pot de bine
anume să îți pot propune
altceva decât o cină romantică:
jos-ni-ci-a
ca la carte

să ne coborâm unul la nivelul celuilalt
să ne culcăm trupurile astea împiedicate
și obosite
pe şinele venelor
dintr-o acută prezumție
de vinovăție
să ne acoperim
cu bruma de respect
și cu istoria încărcată
a locului

libertatea prost înțeleasă
se ispășește cel mai adesea pe viață
să ne lășăm până mâine nemulțumirile
în căsuțele vocale
azi nu mai e loc
în groapa comună a auzului
azi e ziua porților
închise

de mă-ncordez cu-adevărat
să ţin piept lumii ăsteia
încă nu am cum s-o ştiu
după cum mă văd spânzurând
ca o haină ponosită
în cuiele sfârcurilor

văd la TV cum bărbaţi atletici
dau piept cu lumea ostilă în direct
prin tehnici speciale de supravieţuire

femei din anumite triburi africane
işi dau pieptul uscat
pe nimic

e adevărat, și rutina te umple
până în cele mai strâmte
șanțuri ale amprentelor
după un timp, inimii îi ajunge
o simplă mângâiere
pe creștet

când îmi înclin capul într-o parte
aștept să îmi cadă din urechi
resturile celeilalte zile
când îmi dau capul pe spate
fac gargără cu aerul expirat
când revin cu capul pe umeri
înghit în sec
mă concentrez pe secreția de salivă
care se adună fără oprire
și se scurge apoi în stomac
azi sunt ocupată cu acest circuit
aşa că nu voi mai deschide gura
voi scăpa poate din greșeală
câțiva stropi
în colțul gurii
ca bătrâni

asemenea zile se trăiesc la maxim
la presiunea propriei bolboroseli

ca mamă mă voi teme pentru copilul meu
încă din primele lui secunde de viață
oamenii vin pe lume căzând
cu capul poziționat nesăbuit
înainte
cu dorința ascunsă a izbirii
de zid

copilul pe care încă nu îl am
mă va obliga să asist consternată
cum va da chinuindu-se cu mine
o demonstrație de suicid
în direct

--

până acum nici cea mai largă inimă
nu a reușit să fie
burta gravidei

când va veni vremea să mă mulg
o să strâng în pumn
glandele mamare
ca pe tulpinile putrezite
ale unor flori
mult stătute în lapte

câteodată, când pupilele se măresc peste măsură în întuneric
parc-aș fi cu vintrele la vedere

părul nu mi-e suficient de lung și des
să aibă textura cagulei
să-mi poată ascundă pleoapa
cu tăietura asta a ei
de fustă indecentă

ne verificăm sfârcurile submersibile
și oasele ca pe securea războiului
încă nu s-a inventat la cântar
o greutate mai mare decât inima

dar săngele vine puternic din urmă

seara
facem contrabandă cu
radiografiile pe la colțuri
fără să ne vedem niciodată
fețele

femeile ușoare
bârfesc în voie despre neajunsurile fizice
ale lui Iisus
se laudă cu pielea lor proaspăt
epilată

ele zic că peștii plați ai pielii
îngrășați peste noapte cu loțiuni de corp
fac mai mari minuni
decât în biblie

sub oja căzută
fetițele încă se mai visează
mirese și mame

piciorul pus peste alt picior
e atât de feminin la prima vedere
discreția mortală
sub care îți permiti
să amorțești
un început de-a dreptul elegant
pentru a te putea înnodă
definitiv

nu-mi permit luxul risipei de lichide
câteodată chiar că nu am încotro
trebuie să colectez ce pot de la mine
până și dintr-o zonă ascunsă
vederii

pot provoca pe loc o hemoragie
îmi tai și urechea ca Van Gogh
dacă trebuie
până ce simt că mă mătură
fluxul

pândesc clipa când voi fi pe val
să mă aduc cu bine înapoi
ca pe trupu-necatului

florile adevărate se dau la greață, aşa ca herpesurile
trup din trupul meu, sânge din săngele meu
nu au nevoie să le schimbi apa
le-ajunge o ușoară mângâiere
cu limba

mi le pot oferi la orice oră din zi sau din noapte
atâtă numai, să mă țină pe termen lung
ficații

în loc de brățări, să purtăm fără teamă
garouri

eu chiar sunt hotărâtă să mă regenerez
să mă îndrept, să îmi țin cumva parte
să scap de firele astea de păr
prea despicate

fundul de lemn e deja pregătit
și cuțitul

pubisul ierbii a crescut și el, orbește,
pe jumătate

am auzit bine:
mi-a mai trosnit o vertebră
bazinul mi-a mai scăzut cu un nivel
în curând o să încap în spațiul îngust
rămas între dulap și perete
cu genunchii mei perfect
rabatabili

nu îmi propun să mut munții din loc
o să-mi pironesc privirile în gol
nu altfel decât fac eu de obicei
până ce spațiul începe să dea semne
că tremură de frică
și se mototolește

din somn se străbate drum lung până afară
apăsând pe oase
ca pe clanțe
să nu scârțăie carnea
să nu tulbure moalele capului

e bun și corpul ăsta pe care
dimineața îl dăm la o parte
înaintea plăpumei
e bun, te poate consola
când îți asudă mâinile
din cine știe ce neliniște
e bun pentru că
prima îmbrățișare pe care o înveți
e cea a genunchilor
în singurătate

am ars etape importante
am folosit mănuși
galbene de plastic
laveta buretele
și ce mai am abraziv
prin bucătărie
mi-am călcat peste inimă
mi-am stimulat saliva
cu suzeta încăpățânării

câteodată mă gudur pe lângă mine
îmi mai cerșesc respectul

pe măsură ce primesc flori
de la fiecare copil din clasă
crește în brațe buchetul imens
care mă ascunde de lume
cum n-au făcut-o
nici voalul de doliu
nici cel de mireasă

gata cu toate compresele
cataplasmele băbești
cearșafurile cu oțet
cu care mă infofoleau
în copilărie

acum nu îmi mai usuc părul
mi-l petrec ca pe-un bandaj
în jurul frunții
îmi scad de una singură
febra

o alung tot aici înăuntru
respect cu sfîrșenie
regula circuitului
închis

câteodată îmi înfășor părul în jurul gâtului
ca și cum aş duce un animal abia braconat
șalul care îi ține de cald și de victorie
minții bolnave a unui psihopat

gura boțită de plâns
mușuroi de carne proaspăt răscolită
cârtița nu a mai fost niciodată până acum
atât de vie atât de apropiată

doar ea îmi cunoaște aceeași neputință
de-a nu fi în stare să-mi încap în viață
decât pe dedesubt pe sub o
ușă-ncuiată

cu ce bucurie îmi aştept laptele
mă va scoate afară şiroind
mă va aduna
şi mă va pune la covăsit

orice metal oxidabil mi-e fatal
supurez în belciug de cercel

sunt expusă fără s-o ştiu
doctorul a zis ceva de fier

sinuzita sapă cu timpul în os
la fel ca rugina

să ne rugăm doar pentru atât
și mai ales cât putem de frenetic
pentru călcatul de-a bindelea-n picioare
pentru nimerirea la timp
a senzorilor de întuneric

mai apar și eu din când în când
mă atârn în gol ca pungile cu mâncare
ale bolnavilor fără frigider

mă pregătesc din nou să vă întâmpin
un zâmbet îmi secționează fața
precum cea mai fină linie
dintr-o stampă

cumpăr încălțări în care abia-mi intră piciorul
împingîn pantoful cu o juma' de număr mai mic
până ce îmi intru bine de tot în rană
pentru data viitoare vreau
cu un număr întreg

--

am ieșit un pic în oraș
două ore mi-am plimbat carnea tocată abia cumpărată
niciun câine vagabond
nu s-a-ncumetat să se apropie
de mine

înainte aproape că îmi țineau de scut
câteodată, și de companie

acum e un iz ciudat împrejur
îi văd mărâind cumplit la distanță

piciorul bătut de pantoful meu strâmt
aduce de departe a şobolan
intrat de bună voie
în cursă

stau nemîşcată
sâangele zvâcneşte corect
dacă i te laşî de tot în voie
te leagână
până te-adoarme

o să îmi vin mereu în fire
mă bruschez cu apă rece
cum oamenii domolesc
trotuarele încinse

deja am învățat să mă inund
controlat

--

nu simțim
durere
trași în țeapa
proprietățile coloanei vertebrale
lumina
o ducem
ca pe boală
pe picioare

nu, nu am curaj să mă ţin mereu trează
cu funiile ude ale venelor
cu albul creierului lipit
ca becul
de ochiul
deținutului

la urma urmei nu-s nici măcar
vreun specimen din acela aparte
să vă tot ameninț cu autodispariția
să vă cer să fiu
protejată prin lege

nu pretind să mi se construiască
un habitat o rezervație
nici să mi se dea
un partener de joacă
ori de perpetuare
a speciei

mi-ajunge golul ăsta din stomac
cu marginile lui aproape nutritive
mă ține bine închisă aici
mă ocrotește
ca într-o placentă
cel mai subestimat organ

câteodată vreau să îți atrag atenția
să te fac să îți fie milă de mine
mă prefac că nu aud și nu vorbesc
mă comport ca surdo-muții clandestini
care-ți vâră cu de-a sila sub ochi
icoane pixuri brelocuri de chei

apoi ne împăiem împreună
cu câlții unui vag
sentiment

am nevoie de o dovadă palpabilă
pentru slăbiciunea săngelui meu

mă ademenesc din timp la căzături
exersez mișcările ample și ferme
pe care le-am văzut la toreadori
și aproape că am ajuns să flutur
purpura ireală
a propriilor buze

Doamne, cum mă mai încântă
amestecul astă fin de culori
din vânătăi

nu contează
care urme sunt mai reușite
cele care te dor
cu care te alegi după o lovitură
sau cele care te mănâncă
de la elasticile
desuurilor

toate te dau de gol pe piele
întocmai ca un consemn
la frontieră

durerea nu trebuie tranchilizată
când se dezmorăște atacă iar
mai ceva ca un animal hăituit
poart-o cu tine încontinuu
ca pe un pantof nou și strâmt
până va ceda de tot
singură

adu-ți aminte că nu există milă
nici măcar crucificarea
nu s-a făcut
sub anestezie

de undeva o limbă nevăzută
secretă încontinuu timpul ca saliva
până nu demult chiar aşa credeam
că timpul poate șterge toată
murdăria

--

nu îmi pot palpa creierul
direct cu degetele

comunic cu el
clandestin
prin cutia craniană
suntem separați
ca doi prizonieri
de o parte și de alta
a peretelui
dintre celule

îmi țin puținele rochii sub cheie
dacă mi-aș lăsa mâinile în poală
mi s-ar împotmoli în odihnă
aș uita cu totul de ele

oare ce s-ar întâmpla
dacă m-aș întâlni
cu toți cei pe care i-am visat
inimii mele i-ar mai crește un ventricul
încă unul
și-ncă unul
asta mi-ar da peste cap
întreaga structură de rezistență

când îmi permit o zi de slăbiciune
mă îmbrac cât mai provocator
mă distribui cât mai atent
între marginile de tomberon
ale singurelor mele
haine mulate

mă rog să ajung la capătul zilei
să ies din mine aproape întreagă

sufletul vânăt ca o vedenie
o să îmi stea iarăși la doi pași în față
cu mâini și picioare
schilodite

o să se târâie încoace scrâșnind
mai mult ca sigur o să m-acuze
că iar l-am trimis la cerșit
pe nimic

îmi târâi bruma de mister prin oraș
stau cu ochii țintă pe umbră
îmi surprind cea mai mică mișcare greșită
care ar putea să caște goluri
între membrele legănate prostește în mers
și restul corpului
fără apărare

îmi place să stau cu părul ud
are răcoarea persistentă a cuiva
care nu se mai satură să mă binecuvânteze
să-și ia odată mâna lui grea
de pe cap

--

de multe ori cred că mă rog, că mă adun
în cele trei degete ale unei mâini
îmi fac pios cruci
nu mă mai satur
să mă minunez

prind cu ochiul tot ceea ce
poate fi mai strâmb la aproapele meu
de ciudă că acest cuvânt
nu a avut niciodată
feminin

am iubit dintotdeauna oamenii scheletici
toată osatura de dedesubt la vedere
ca un început de munți
gata să li se încrețească prin piele
au cazna promisă și acea răbdare
a lucrurilor ieșite cu greu
la suprafață
surviviențătoare ale unui potop
al cărui nume poate să fie
doar carne

--

unde ești tu, omule scheletic
slăbit până aproape de sânge?
cât de puțin ți-a rămas
din intervalul precar al pielii

acest ultim front
între tine și lume

--

unde te-aș putea găsi
să te ating, să las o îmbrățișare
ca pe un fular de carne

Doamne, cum o să mă mai scofâlcesc
când îmi voi mai pierde din masa musculară
pielea o să mi surpe între oase
ca nisipul în gropile-capcană
din cel mai ostil deșert

și tot corpul ăsta pe care îl voi fi slujit
întru îndeplinirea funcțiilor vitale
îmi va face în sfârșit cărare
cu mila apelor date
din voia Domnului
la o parte

--

nu vreau minuni.
e o minune chiar și numai carnea asta
care stă prin să fără clești de rufe
pe mine

de aici din mansardă ieși arareori
te poți minți pe tine mult și bine
aici se contemplă aplecat
deasupra wc-ului
resturi de mâncare
amestecate cu resturi
de zile

aici ești perfect integrat în circuit
bulimicul o ia aproape în fiecare zi
de la capăt

aici e plin ochi de odorizante
betigașe aromate uleiuri volatile
se-mprospătează aerul plăcut de familie
dar tot se pierde inevitabil
controlul

aici când plângi nu te speli de păcate
dar îți permiț o minimă reverie
cu cel mai crud și mai aseptic
albastru

spiritul gelul odorizant ocean wave
nu ţi se pare că întrec în frumuseţe
măriile şi oceanele cele mai limpezi?

apocalipsa va fi o zi a femeii:
lumea, proaspăt rasă de pe fața pământului
va sufla peste rană
ca după o ultimă epilare

Cuprins:

- 5   *cumva cumva*
7   *când te muți la casă nouă iarna*
8   *în casa cu acoperiș inclinat*
9   *înainte să ies din casă*
10   *când mă trezesc dimineața devreme*
11   *în mansardă nu contează pe ce lume trăiești*
12   *să mă simt în largul meu ar fi prea de tot*
13   *folosesc cuvinte cu greutate moderată*
14   *când emoția îmi pune un nod în gât*
- Cârtița de mansardă
- 15   1. *în sânge se fuge mult mai greu*
16   2. *mișcările mele nu dăunează grav sănătății*
17   3. *nu îți cer nimic în plus peste ceea ce ai*
18   4. *îți stă înima în loc*
19   5. *ieși cu capul prin acoperiș*
- 21   *îmi dau părul de pe frunte*
22   *nu am răbdarea, nici îndemânarea*
23   *nu voi uita*
24   *de pielea mea nu se atinge nimeni*
25   *de fiecare dată când separ*
26   *e una din bucuriile simple ale vieții*
27   *în somn secret încruna pe pernă*
28   *veluxul cu înclinația perfectă*
29   *iarna-și apasă zăpada pe velux*

- 30 *m-am pus la înmuiat în cadă*
31 *ți se spune că totul este foarte simplu*
32 *când va veni vacanța de vară*
33 *nu-mi dau seama*
34 *de ce echipa de riduri*
35 *sufletul se îngroașă*
37 *de mă-ncordez cu-adevărat*
38 *e adevărat, și rutina te umple*
39 *când îmi înclin capul într-o parte*
40 *ca mamă mă voi teme pentru copilul meu*
41 *când va veni vremea să mă mulg*
42 *câteodată, când pupile se măresc*
43 *ne verificăm sfârcurile submersibile*
44 *seara*
45 *piciorul pus peste alt picior*
46 *nu-mi permit luxul risipei de lichide*
47 *florile adevărate se dau la grecă*
48 *în loc de brățări*
49 *eu chiar sunt hotărâtă să mă regenerez*
50 *am auzit bine:*
51 *nu îmi propun să mut munții din loc*
52 *din somn se străbate drum lung până afară*
53 *am ars etape importante*
54 *pe măsură ce primesc flori*
55 *gata cu toate compresele*
56 *câteodată îmi înfășor părul în jurul gâtului*
57 *gura boțită de plâns*

- 58 cu ce bucurie îmi aştept laptele
59 orice metal oxidabil mi-e fatal
60 să ne rugăm doar pentru atât
61 mai apar și eu din când în când
62 mă pregătesc din nou să vă întâmpin
63 cumpăr încălțări în care abia-mi intră piciorul
64 stau nemîșcată
65 o să îmi vin mereu în fire
67 la urma urmei nu-s nici măcar
68 câteodată vreau să îți atrag atenția
69 am nevoie de o dovadă palpabilă
70 nu contează
71 durerea nu trebuie tranchilizată
72 de undeva o limbă nevăzută
73 îmi ţin puținele rochii sub cheie
74 oare ce s-ar întâmpla
75 când îmi permit o zi de slăbiciune
76 îmi tărâi bruma de mister prin oraș
77 îmi place să stau cu părul ud
78 am iubit dintotdeauna oamenii scheletici
80 Doamne, cum o să mă mai scofâlcesc
81 de aici din mansardă ieși arareori
83 apocalipsa va fi o zi a femeii

CASA DE EDITURĂ MAX BLECHER

Bistrița, str. Mihai Eminescu, nr. 3, sc. A, ap. 9
tel. 0723 572 332 / 0765 257 097
e-mail: casadeeditura@maxblecher.ro
<http://maxblecher.ro/>

„În *Cărțita de mansardă*, Teodora Coman radiografiază cu subtilitate – dar și cu impresionantă percutanță – un cotidian domestic, feminin, aflat la limita dintre biografismul autentic și tușele groase, autoironice, ale deconstrucției mitologiei individuale. În aparență, textele ei sunt stampe gracile, crochii rezolvante, dar liniile diaristice sunt mereu subminate de convulsie, de respirația sacadată, de gestul compulsiv, de o anxietate abia ținută în frâu care inseminează materia și se refractă din obiectualitatea claustrantă. Aici, în *mansarda* Teodorei Coman, se desfășoară stranii exerciții de anonimizare, ca și o autopsiere atentă a exuvialor, într-o scriitură sigură, epurată de orice stângăcie care ar putea aminti, la limită, că autoarea volumului este o debutantă. Astfel, colată din fulgurații vizuale, poezia ei are tensiunea și melancolia sfâșietoare din pictura Frida Kahlo crescute pe suprarealismul monstruos și anarchic al unui Max Ernst.”

RITA CHIRIAN

„*Cărțita de mansardă* este volumul unei poete cu voce sigură și distinctă, fără urmă de ezitare în limbaj, fără efecte compozitionale de epatare, ale cărui calm, eleganță și austeritate îmi evocă prestația unui spadasin. Dacă n-aș fi cunoscut poezia Teodorei Coman de pe blogul autoarei, aş fi avut emoții pentru debutul în volum tocmai în 2012, când se anunță cel mai bun an al poeziei noastre din ultimele (măcar două) decenii. Poemele sunt însă la înălțime: un vizionarism al interiorității, un sens centripet și autodistructiv în același timp al tuturor mișcărilor eului, o perseverență în a esențializa mereu, minimalist, recipientul conștiinței reflexive până la dimensiunile cărtiței închise în mansardă, în spuma din cabina de duș, sub ușă închisă, un exercițiu suprarealist de abstragere din propriul corp devenit când circuit de mecanism, când natură impregnată panteist, când rabatabil, când procesabil ca o stofă – sunt doar câteva dintre argumentele de forță ale acestui volum.”

MIHAELA URSA

ISBN 978-606-93191-3-0